

HOLLY RENEE

THE

**RIVALED
CROWN**

A RIVÁLIS KORONA

HOLLY RENEE

THE

RIVALED
CROWN

A RIVÁLIS KORONA

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Holly Renee: *The Rivalled Crown*
First published in 2025 by Holly Renee Publishing, LLC

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Forensics and Flowers

Térkép
Virginia Allyn

ISBN 978-615-640-751-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Holly Renee 2025
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2026
Hungarian translation © Vágó Nándor 2026

TARTALMI FIGYELMEZTETÉS

Ez a sorozat kifejezetten szexuális tartalmú jeleneteket, erőszakot és bántalmazást tartalmaz. Felnőttnyelvezet, -témák és -tartalmak fordulnak elő benne, amelyek sérthetik az olvasók érzékenységét.

Reagannek, Ellie-nek és Arizonának
– édes, erős lányaimnak.
Végtelenül szeretlek titeket.

M A R M O R I S

KIRÁLYSÁG

A
REJTELT VÁROS

1. fejezet

Verena

Éles, csípős hideg burkolta be a testemet, és elrabolt tőlem minden maradék meleget. Reszkettem, ahogy a bőröm a nedves kőhöz nyomódott, izmaim elmerevedtek a könyörtelen felülettől, amelyen feküdtem. Mintha a homályosan megvilágított helyiségben mindent beborított volna a keserű fagyosság, amely addig szivárgott a csontjaimba, amíg azok fájni nem kezdtek. Mintha még a csuklómat megkötő láncok is magukba itták volna a hideget, és kiszívták volna a meleget a bőrömből, amíg végül már nem éreztem az ujjaimat.

Lassan pislogtam, és igyekeztem rávenni a szemem, hogy fókuszáljon. A tér egyszerre érződött hatalmasnak és fullasztónak, árnyékai félelmetesen mozogtak a magasban lévő apró, rácsos ablakon át beszűrődő halvány napfényben. A vas és a nedves kő dohos szaga a nyelvemhez tapadt, sűrű és állott ízzel borítva be a számat.

Kicsit megmozdultam, és a láncaim csörgése élesen visszhangzott a csendben. Fájdalom lövellt a karomba, a durva bilincsek belemartak nyers húsomba. A vállam fájdalmasan felsikoltott a folyamatos feszüléstől, amely mintha egy örökkévalóság óta tartott volna, bár lehet, hogy csak napok vagy akár órák teltek el.

Borzongás futott végig a gerincemen, amikor megpróbáltam álló helyzetbe tornászni magam, és a hátam a durva kőfalhoz dörzsölődött. A fájdalomtól merev porcikáim lázadoztak, de összeszorítottam a fogaimat, és minden erőmet összeszedve folytattam. Még a fájdalom is jobb volt, mint a bénító tehetetlenség érzése, amely azzal fenyegetett, hogy teljesen elemészt.

A vasajtó előttem magasodott, felületét rozsdacsíkok borították, mintha évszázadok óta őrizte volna a titkokat. A cella kísérteties mozdulatlanágba dermedt, az egyetlen mozgás a gúnyos fénysávban lebegő porszemek villódzása volt. Felemeltem a fejem, és szememet a keskeny ablakra szegeztem. Még ha fel is tudtam volna állni, még ha meg is tartott volna a lábam, az ablak lehetetlenül magasan volt. Börtön a börtönben.

Kétségbeesés lopózott egyre közelebb és közelebb hozzám, és szorosan körbezárt, akár egy satu.

Az időmet pazarolod, Verena – visszhangzott apám hangja az fejemben. Mutasd meg az erődöt, vagy a halált fogod kívánni!

A hangját használta fegyverként – élesebb volt, mint bármelyik penge, és könnyedén áttört a védelmemen. Nem kiabált. Nem volt rá szüksége. A hangjában lévő

nyugalom félelmetesebb volt a haragjánál, miközben gyötört engem.

Azt akarta, hogy megtörjek.

A csend vastag takarója fullasztóvá tette a levegőt, ránehezedett a fülemre, és egyre gyorsabb és hangosabb kavargásra készítette gondolataimat, amíg azok nyomasztó hurokba nem gabalyodtak.

Értéktelen vagy.

Egy mágia nélküli trónörökös.

Kétség tekeredett körém, mint egy suttogó kígyó, ahogy mérgező szavai beszivárogtak az elmémbe, és meggyengítették az elszántságomat.

Becsuktam a szemem, és kinyúltam valami után, valaki után, bármi után, ami fogódzót adhat.

Dacre.

Az arca könnyen megjelent előttem, mintha minden részletét bevéstem volna az emlékezetembe. Sötét, rakoncátlan haja, éles állkapcsa, a csendes, forrongó intenzitás a szemében. Amikor rám nézett, mintha minden porcikámat látta volna, azokat a részeket is, amelyeket elrejtettem a világ elől.

Elképzeltem az érintését, nyers, de óvatos simítását, ahogy kérges ujjait végighúzza a gerincemen, megnyugtatóan és határozottan. Szinte hallottam mély és biztos hangját, ami úgy tartott a földön, ahogy semmi más. Felgyorsult a pulzusom, melegség próbált meg átörni a mellkasomra telepedett jégen.

Eljön értem.

El kell jönnie.

De a kétség árnyékként kísértett, minden gondolatomra rátapadt, és nem engedte, hogy megnyugvást találjak a szavakban, amelyekbe elkeseredetten kapaszkodtam.

Igyekeztem elűzni az emlékét, ahogy a kikötőben áll kinyújtott kézzel, dühtől és kétségbeeséstől eltorzult arccal. A nevem szakadt ki belőle, nyersen és megtörtén, miközben az örök elvonszoltak a hajótól, amely kettőnk szabadulását jelenthette volna.

A mellkasomban kínzó fájdalom gyűlt, amely sűrű volt, és elviselhetetlen.

Hová vitték? Milyen kegyetlen sors vár rá azoknak a tengerészeknek a kezében? Mit fizetett nekik apám az árulásért cserébe? Milyen jutalmat ajánlott nekik azért, hogy soha többé ne lássam Dacre-t?

Őrültképek kavargtak a fejemben, egyik félelmetesebb volt a másikinál, de tudtam, hogy bárhol is van, sokkal biztonságosabb neki ott, mint ha itt lenne velem.

Apám félelemmel és tőzzel uralkodott. Láttam, mi történt azokkal, akik ellene szegültek.

Dacre pedig sokkal rosszabbat tett, mint hogy ellene szegüljön.

Segített nekem megszökni. Az ellensége voltam. Azt képviseltem, amit a legjobban gyűlölt. Fenyegetést jelentettem mindarra, amit ő vallott.

És mégis engem választott.

Még az árulás után is, miután rájött a kilétemre, miután minden okot megadtam neki, hogy elforduljon tőlem, megvédett.

A legveszélyesebb fegyvert adta nekem.

A reményt.

Az remegett bennem, törekenyen és kétségbeesetten. Egyetlen darab parázs a sötétben.

Összeszorult a torkom. A pánik karmai beleakaszkodtak a tudatom peremébe, de én úgy kapaszkodtam abba a parázsba, mint fuldokló egy sodródó fadarabba.

Dacre el fog jönni, mondogattam magamnak újra és újra. A szavak kétségbeesett mantrává váltak, miközben félelem lüktetett végig a testemen.

Gondolataim dühöngő csatatérre váltak, az elmém és a szívem ellentétes irányba húzott, amíg a széthullás szélére nem sodródtam. Abba a reménybe kapaszkodtam, hogy értem jön, miközben az istenekhez sutogva azért könyörögtem, hogy maradjon távol.

Mert ha el merészel jönni értem, az apám nem hagyná, hogy élve megússza. Eszközként használná Dacre-t, és könyörtelen kínzásoknak vetné alá, miközben engem arra kényszerítene, hogy végignézzem. Ez pedig összetörne, meghajlítaná az akaratomat, amíg teljesen meg nem adnám magam, és pontosan azzá nem formálna apám, amivé annyira szerette volna, hogy váljak.

Hirtelen egy hang törte meg a csendet.

Lépések.

Nehéz, céltudatos lépések.

Közeledtek.

A szívem erősen vert, éreztem, ahogy a bordáimhoz csapódik, mintha ki akarna törni a ketrecéből. Min-

den izmom megfeszült, miközben kiegyenesíttem a gerincemet, és hátrahúztam a vállamat, annak ellenére, hogy a láncok a bőrömbe vájtak.

A vasajtó kísérteties nyikorgást hallatott, rozsdás zsanérjai tiltakozva felsikoltottak, amikor kicsapódott.

Két alak lépett be.

Magasak voltak, csuklyával a fejükön, arcukat elrejtette a gyenge fény által vetett árnyék.

Apám lépett be a nyomukban, a jelenléte elárasztotta a helyiséget, mint a füst, és kiszívta a levegőt a tüdőmből.

Az egyik csuklyás alak előrelépett.

– Ő az? – A hang lágy volt. Női. Óvatos.

Letérdelt, és hátrahúzta a csuklyáját.

Gyönyörű volt. Lenyűgözően gyönyörű. Fehér haj keretezte éles arccsontjait, vonásai tökéletesek voltak, mintha márványból faragták volna ki őket.

De az állán végigfutó szaggatott seb magára vonzotta a figyelmemet.

Régi. Rosszul gyógyult. Egykor mély seb lehetett.

Tejfehér szeme ide-oda cikázott, mintha egyáltalán nem látna engem.

Lenyűgöző látvány volt.

Gyorsan elfordítottam a tekintetemet, és a másik csuklyás alakra néztem, akit teljesen beburkolt fekete köpenye, és apám ragyogó szálakkal hímzett címerét viselte a mellén. Mozdulatlanul állt, de magamon éreztem a tekintetét.

Apám közelebb lépett a nőhöz, keze egy tör markolatán nyugodott.

– Igen. Ellenáll. Ezt a hibát az anyjától örökölte.

A nő tekintete apámra villant, majd újra rám szegeződött, de én nem vettem le a szemem apámról, és ádáz harag lobbant fel a mellkasomban.

– Érdekes – dorombolta a nő, én pedig éppen időben néztem vissza rá, hogy lássam, ahogy tekintete végigpásztazza az egész testemet. – Úgy tűnik, sokkal harciasabb, mint amire utaltál.

Kinyújtotta a kezét, én pedig ösztönösen hátrahőköltem.

Ujjai megérintették a bőrömet, mire éles, mágikus löket futott át rajtam, hidegen és tolakodóan, amely behatolt az elmémbe, mint húsba mélyedő karom.

A hátam önkéntelenül megfeszült, és kiáltás tört elő belőlem, még mielőtt meg tudtam volna állítani.

– Megvédi magát – mormolta a nő, szinte lenyűgözve. – Még hozzá erősen.

– Próbálkozz jobban! – csattant fel apám.

A nő a halántékomhoz nyomta az ujjbegyeit, és a homloka összeráncolódott a koncentrációtól. Összeszorítottam a fogaimat, és összeszedtem minden maradék erőmet.

Dacre hangja suttogott a fejemben. Az érintése. Az ígéretei. A jelenléte. Ragaszkodtam az emlékekhez, és páncélként burkoltam be magam velük.

Egy pillanat múlva a nő halkán szitkozódni kezdett, majd visszahúzta a kezét, és megdörzsölte a homlokát.

– Erős a védelme. Nem tudok áttörni rajta.

A homlokán verejtek gyöngyözött, miközben mélyen a szemébe néztem.

Apám összeszorította az állkapcsát.

– Hagyj minket magunkra!

A nő habozott, miközben felállt.

– A módszerei nem működnek. Gyengíti a testét, de az ereje...

– Mennyi ereje lehet a lánynak? – Apám elkezdte feltűrni az ingujját, és apró nyöszörgés csúszott ki a számon. – Élete nagy részében híján volt minden mágiának, és úgy is marad, ha végzek vele.

A nő felállt, és visszavonult a vele érkezett másik csuklyással, de az ajtónál habozva visszafordult.

– Adjon nekem időt vele, felség! Nem tudom, mi volt korábban, de most már nem erőtlen. Nem tudom használni a látásomat, ha...

– Nincs időnk a kedvességedre – morogta apám. Előrelendült a keze, belekapott a hajamba a tarkómnál, és olyan erősen húzta hátra a fejem, hogy elfojtott sikoly szakadt ki a torkomból. A karom nekifeszült a láncoknak, amelyekkel megkötöztek, és könyörtelen erővel kezdték húzni az ízületeimet.

Apám olyan közel hajolt, hogy a bőrömön éreztem meleg leheletét.

– Azt hiszed, hogy most győzelmet arattál – suttozta. A hangja megtévesztően lágy volt, de halálos. – De nem így van. Gyenge vagy, Verena. Akárcsak az anyád.

A szívem hevesen dobogott, miközben apám hideg szemébe néztem, és kerestem annak a férfinak a nyomát, akinek egykor hittem. De csak egy hideg, számító uralkodó maradt, akit felemészített a kapzsiság és a keserűség.

– Anyám nem volt gyenge – sikerült kimondanom összeszorított fogaim között, miközben a hangom düh-től remegett.

Gúnyos mosolya elmélyült, amitől eltorzultak az arcvonásai.

– Nem tudott eleget tenni királynői kötelességeinek, és nem szült nekem megfelelő örököst, aki királyságunk trónjára ülhet.

Összeszorítottam az öklömet, és a körmeim bele-martak a tenyerembe.

– És az új királynő? – A szavakat a torkomban képződő gombócon keresztül kellett kipréselnem. – Őt is az ölte meg, hogy nem tudott eleget tenni a kihívásnak, amit az jelentett, hogy a feleséged legyen?

Éreztem, ahogy a tenyere az arcomhoz csapódik, még mielőtt észrevettem volna a közeledését. Az ütés hatására megsédültem, elmosódott a látásom, és a vér fémes íze árasztotta el a számat.

– Te arcátlan bolond! – dühöngött. A szavak méregként csordultak le az ajkáról, és fojtogató szándékkal tekeredtek körém. – Ha nem adod meg nekem, amit akarok, a kihívásaim fogják megpecsételni a te sorodat is!

Hátralépett, és élesen kifújta a levegőt. Ujjaiával végigsimított állkapcsának éles vonalán, mintha vissza akarná fogni magát a további erőszaktól.

– Nem tudom, hogyan adhatnám meg neked, amit akarsz – hazudtam, és bármennyire is igyekeztem, megremegett a hangom. Mindketten tudtuk az igazat. Ő is érezte a köztünk lévő levegőben, amelyet megtöltött a kimondatlan dac.

Szemének színe elsötétült, vihar gyúlt benne, és váratlanul a halántékomnak csapódott az ökle.

Fájdalom robbant a szemem mögött. Az ütéstől elterültem a hideg kőpadlón, megkötözött csuklóm fájdalmasan kicsavarodott alattam. A csattanás lökéshullámokat küldött a már meggyötört testembe, és minden idegszálamban kízó fájdalom szikrázott fel.

A fülemben csengő hangok között alig hallottam meg a nő hangját, aki még mindig a cellám hátsó részében állt.

– Felség... – A hangja remegett, szavait félelem és aggodalom itatta át.

Apám alig vetett rá egy pillantást, nem vette le rólam sötét szemét, miközben körbejárta a cellát, és léptei fenyegetően visszhangzottak a szűk térben.

– Mi az?

– Nem fogom tudni érzékelni a varázserejét, ha alig él.

Apám árnyéka rám vetült, hosszú és baljóslatú volt a gyenge gyertyafényben.

– Két napot kapsz – felelte apám. A keze remegett, amikor a szájához emelte, és skarlátvörös nyomot hagyott a bőrén. Nem tudtam megmondani, hogy az ő saját vére volt-e a felhasadt bütykeiből, vagy az enyém. – De most hagyd békén! – folytatta, és a hangjában harag és csalódottság keveredett.

Tekintete a lábánál heverő, megtört testemre esett. Imádkoztam, hogy ne lássa az arcomon lecsorgó, csendes könnyeket.

– Az örökösöm inkább meghalna a szájában a lázadók titkaival, mint hogy térdet hajtson a király előtt, aki az egész életét azzal töltötte, hogy megvédje őt a világ kegyetlenségeitől. – Élesen kifújta a levegőt, és meg rázta a vállát, mintha le akarná rázni magáról a súlyát annak, amit tettem. – Kell neki egy kis idő, hogy átgondolja a döntéseit és azok következményeit.

Elfordult, a csizmája kopogott a kövön.

Hangos csattanás visszhangzott a cellában, amikor az ajtó bezárult.

Mozdulatlanul feküdtem levegő után kapkodva, és vártam, hogy elcsituljon a bordáimat átjáró fájdalom. A kín élő dolog volt, belém karmolt, és megadásra készítetett.

Becsuktam a szemem, ajkam csendesen imádkozott az istenekhez, akiket már régen elhagytam.

A helyiség elnyelte az időt, a csendje megnyúlt, és fullasztóvá vált.

Sötétség kúszott be, jeges ujjai a bordáim köré fonódtak. Minden lélegzetvétel lassabbá, nehezebbé vált.

Aztán egy leheletnyi mozgás.
Egy rebbenés a levegőben.
Kinyitottam a szemem.
Az ajtó kissé nyitva állt, és a fáklya lobogó fénye
furcsa árnyékokat vetett a falra.
Megfeszültek az izmaim. Van itt valaki.
Ökölbe szorultak az ujjaim.
– Ki van ott? – A hangom rekedten, szaggatottan
szólt.
Nem érkezett válasz.
Átnéztem a cella sarkait, a szívem a torkomban do-
bogott.
– Mutasd magad! – követeltem, bár a testem túl
gyenge volt ahhoz, hogy bármit is tegyek, ha bántani
akar.
Újabb apró mozdulat.
Egy árnyék vált ki a sötétségből.
Megmerevedtem, minden zsigerem azt ordította,
hogy meneküljek, de nem volt hová menni.
Aztán egy ismerős hang.
A még mindig feketébe burkolózó alak lassan felém
lépett, köpenye elrejtette alakját és vonásait.
– Rosszabbul nézel ki, mint vártam.
A csuklya lehullott, és egy arcot fedett fel, amelyről
nem hittem, hogy valaha újra látom.
A meleg, barna szempár találkozott az enyémmel.
Gyengédség, és valami olyan töltötte meg, amit nem
tudtam megnevezni.

Zokogás tört elő a torkomból, sűrű és elviselhetetlen.

– Mit keresel itt? – kérdeztem a döbbenettől alig hallhatóan.

– Érted jöttem, Nyra – suttogta az egyetlen nevet, amelyen valaha ismert.

Micah.